

VILIN SVLAK

vesna krmpotić

Nemam kad da plaćem, da suze otrem,
da koračam, da tragove potrem;
već huknem riječ ko dah, iz sebe ruknem,
slična vidiku što iznenada pukne.

Svetlosna brzina riječi, ti pjesmo,
ti neznanosti u kojoj šutke jesmo,
najviše što mogu to je da te ne razumijem,
da ti se predam, da drugo ne umijem.

Nemam kad da pitam ni da odgovaram,
da budem izvan tebe, da te stvaram;
nenam kad da živim no u sva vremena,
ni gáje da umrem no u svijetu gdje te nema.

Magnolijo, ti čašo slatkog muka,
zaljuljana na grančici zvuka,
ti si slavlje Madhavina smiješka,
i ljeskaš se njime, sve to ljepša.

Obraze božji, da li ćeš mi, kaži,
u svakom životu istu žedu tražit?
Ti si pehar pjesme, otajsvo prisopodobe,
za nevidljiv sveoblik slobode.

Za onog što me tobom cijelu traži,
ja te slavlju, posipam te dahom.
Moj leptir crta svogaleta prahom
onog što mi tobom od tebe je draži.

O Aravali, o Nilgiri, o Imena
iz kojih hlapa sandal i verbena,
duša mi je škrinja od ebana,
okadena, al' neotvorena.

O Konarak, Dvarka, tripun Matra!
U moje uho, u vrč od ahata,
kaplje rosa i mjesecva vatra;
podigni ga, ruko nepoznata,

i ispij ga, do Istočnog Gata,
do tamjana iz Tamre i Patne,
do dna, do gatke što otvara vrata
imenu blizine nedohvatne

Iz tame netko padne
med nas, trupove gladne;
i zetira, zasvijetli, zatreperi,
ko mrijući noćni leptir.

U želji da digne se, leti,
pamče se batrga,
i pred očima slijepogata trga,
krilo po krilo trga.

I shvati da mu je mjesto
tu gdje je palo, med truplje,
med snoplje i korake šuplje;
da mu je zapisan prijesto

tu, gdje nam mrijući javlja
ne glasom, već trepetom krila,
da je noć divna i živa svila,
svakim danom sve plavlja.

Sivma nam, s v a m i , treba,
sna, vode i hleba,
i prozor s nešto neba.

I svi smo, s v a m i , sami,
kad Ti nisi s nama;
svi jedan drugome strani.

I sve nas, s v a m i , liječi,
toplina zdušne riječi,
i vatra, zimi, u peći.

Sivma nam, s v a m i , treba,
Tvoje blžine ko hleba,
da nas hraniš do neba.

I s v a m i , da nas maziš,
a sav svijer da nas gazi,
mi ne bismo, u eksitazi,
razaznali prvo od drugog,
ni drugost oa prvenstva,
blaženstvo od blaženstva.

Ti zboriš u nieni s onom
koja je Lebi ravna;
ja kutrim za pragom, tavna,
uhoca nestavnna, zvono.

Vaš je razgovor miris
rečkog neznanog cvijeća;
dišem ga, dušu mi širi,
i duča me sebe sjeća.

Ti zboriš u meni s ovom
koja je Tebi ravna;
ja ne razumijem, tavna,
nijedno blistavo slovo,

al vidim gdje uokol zjene
derdanski kruže, žedno,
i duhoko, peludno, medno,
udišu Tebe kroz mene.

Nujna, tajnena, nježna,
verbena od misli snene,
u suton reklamo krene,
s korijenom oko gležnja.

I zaleprša kao duša
između vjetra i sjene,
prati je svilodauh selen,
i tamjan iz Tirene.

I vrti, vije svoj korijen
oko maloga prsta;
lunarna, astralna, čvrsta,
mirisnu bradzu ore.

Trirema od čudi mirne,
za njom Ožiri, Smirne,
padaju kao sjeme
oslobođeno od zemlje.

Nujna, tajnena, nježna,
verbena od misli snene,
korijenski nosi mene
o svom gležnju, a ne zna.

Svi će čitati, svi će bđjeti
nad ovim riječima, svatko će htjeti
srkuuti od moći te mljeći;

liznu tiplamen iz mangale srca,
i šumi koji onuda grca;
svi će sricati, svi će bđjeti,

a u tišini svačije klijeti,
viro i vatra, mlječ i glazba,
vlastitim riječima pjevaju vazda
pjesmu koju nitko ne sazda.

Magla vrije;
i svijet više nije
što je prije i postlige
pocizje.

Magla vrije;
što u nju zađe,
ni izdaje
isto, već dručije.

Blizina nekud daleko otide,
daljina pride,
visina siđe.

Magla vrije;
i nitko ne smije
biti siguran da će banut
isti, s onu maglinu stranu
u vidik zgraniut;

da će ga isti dočekat jasen
o kućnom boku,
i isti štap za šetnje kasne.

Magla vrije;
ati ne vrije
u vrbaku i zaseoku;
vrije u duši, vrije u oku

nevudljiva tvar poezije
koja pokijije
kao da otkrije.

Barat Ferenc: pozorišni plakat